

21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_ meta&C21COM=S&2_S21P03=FILA=&2_S21STR=Nchnpu_022_2014_14_10

6. Славко Т. О. Політична довіра у багатоскладовому політичному просторі / Т. О. Славко. – Наукові праці. Політологія. – 2012. – С. 133-136.

7. Радченко О. В. Ціннісна система суспільства як механізм демократичного державотворення: монографія / О. Радченко – Х.: Вид-во ХарПІ НАДУ «Магістр», 2009. – 380 с.

8. Джонсон Д. Екзистенціальні аспекти довіри / Д. Джонсон, А. Мельников // Соціологія: теорія, методи, маркетинг. – № 1. – 2009. – С. 78-92.

9. Кучабський О., Погорелий С. Довіра до органів публічної влади як ключовий фактор ефективності системи державного управління / О. Кучабський, С. Погорелий. – Державна політика. – 2006. – С. 103-108.

Козьмініх А.В.

кандидат політичних наук, доцент,

Національний університет «Одеська юридична академія»

ІНСТИТУЦІЙНІ ЗАСАДИ ДЕРЖАВНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

Зростання важливості інформації в сучасному світі, а також прискорення загальносвітових процесів інформатизації суспільства призвели до закономірного ускладнення суспільних відносин в цій сфері, а також зумовили появу нових напрямів діяльності української держави. Йдеться про цілеспрямовану діяльність органів державної влади України щодо вирішення суспільних проблем та формування дієвої державної політики, яка би дозволяла досягати соціально значущих цілей розвитку суспільства в новітніх інформаційних умовах. Головним та актуальним завданням політичних зусиль в цьому контексті стає забезпечення ефективної регламентації та координації дій усіх учасників інформаційних процесів, що, в свою чергу, закономірно зумовлює виникнення та функціонування значної кількості інституцій, що формують та реалізують державну інформаційну політику в Україні.

Враховуючи особливості інформаційної сфери, під державною інформаційною політикою ми розуміємо сукупність напрямів і способів діяльності компетентних органів держави з контролю, регулювання та

планування процесів у сфері одержання, зберігання, оброблення, використання та поширення інформації. Нагадаємо, що інформацією, за законодавством України, є будь-які відомості та/або дані, які можуть бути збережені на матеріальних носіях або відображені в електронному вигляді [4].

В Україні на законодавчому рівні визначені основні напрями державної інформаційної політики, якими відповідно до ст. 3 Закону України «Про інформацію» є: забезпечення доступу кожного до інформації; забезпечення рівних можливостей щодо створення, збирання, одержання, зберігання, використання, поширення, охорони, захисту інформації; створення умов для формування в Україні інформаційного суспільства; забезпечення відкритості та прозорості діяльності суб'єктів владних повноважень; створення інформаційних систем і мереж інформації, розвиток електронного урядування; постійне оновлення, збагачення та зберігання національних інформаційних ресурсів; забезпечення інформаційної безпеки України; сприяння міжнародній співпраці в інформаційній сфері та входженню України до світового інформаційного простору [4].

Державна інформаційна політика в Україні здійснюється відповідно до напрямів, що були окреслені вище, та покладена на відповідні інституції, що формують та реалізують державну інформаційну політику в Україні [1]. В самому загальному вигляді вказані інституції можуть бути поділені на дві основні групи, це: органи загальної компетенції, а також відповідні спеціалізовані органи.

До органів загальної компетенції ми можемо віднести наступні: Верховна Рада України; Президент України; Кабінет Міністрів України; більшість міністерств, а також центральних та місцевих органів виконавчої влади (окрім спеціалізованих); СБУ; Національний банк; органи судової влади всіх рівнів; прокуратура; органи місцевого самоврядування.

Вказані органи, кожен в межах власної компетенції впливають на формування та реалізацію державної інформаційної політики в Україні. Деякі з таких органів мають відповідні спеціалізовані підрозділи в своєму складі, що додатково підкреслює надзвичайну важливість та актуальність забезпечення зваженої та послідовної інформаційної політики для сучасної України. Так, наприклад, в структурі Офісу Президента України діє Директорат з питань інформаційної політики, а в

межах Верховної Ради – Комітет з питань гуманітарної та інформаційної політики тощо.

Крім інституцій загальної компетенції, в Україні функціонують спеціалізовані органи, створення яких було безпосередньо обумовлено необхідністю загальнодержавного регулювання відносин саме в інформаційній сфері, та для яких державна інформаційна політика України є основним або одним з пріоритетних напрямків діяльності.

До таких органів ми відносимо наступні: Міністерство інформаційної політики; Міністерство та Комітет цифрової трансформації; Раду національної безпеки і оборони; Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації (НКРЗІ); Державний комітет телебачення та радіомовлення; Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення; також сюди можна віднести Державну службу спеціального зв'язку та захисту інформації.

При вивченні інституційних засад державної інформаційної політики України необхідно врахувати, що вищевказані органи є ієрархічно неоднорідними за своєю природою, що полягає, перш за все, в тому, що всі вони поділяються на дві нерівні групи. Перша (відносно невелика за кількістю) – група органів, що не тільки реалізують державну інформаційну політику України, а й мають право на її формування, та друга – органи, які покликані таку політику виключно реалізувати.

Формування державної інформаційної політики є надзвичайно складним та відповідальним процесом, який покликаний виявити пріоритетні напрями діяльності держави в цій сфері, окреслити коло завдань та цілей держави в інформаційній галузі, а також забезпечити якісне та своєчасне виконання вказаних завдань та досягнення бажаних цілей найоптимальнішими шляхами [3]. Відповідно до вищесказаного, до першої групи органів, тобто до органів, що мають повноваження на формування державної інформаційної політики України, відносяться: Верховна Рада; Президент; Кабінет Міністрів; Міністерство інформаційної політики; Міністерство цифрової трансформації; інші міністерства (кожне в своєму обсязі, залежно від специфіки їхньої діяльності).

В свою чергу, реалізація державної політики є планомірним процесом використання органами державної влади та інститутами громадянського суспільства ресурсів, що наявні в їх розпорядженні, для досягнення поставлених перед ними цілей [2, с. 57]. До другої групи інституцій, які покликані якісно та ефективно реалізувати інформаційну політику

України, входять: Рада національної безпеки і оборони; Комітет цифрової трансформації; Національний банк; СБУ; прокуратура; Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації (НКРЗІ); Державний комітет телебачення та радіомовлення; Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення; Державна служба спеціального зв'язку та захисту інформації; центральні та місцеві органи виконавчої влади; органи місцевого самоврядування; органи судової влади всіх рівнів тощо.

Вказаний перелік не є вичерпним, оскільки формування інституційних засад державної інформаційної політики в Україні, на даний момент не можна вважати завершеним. Більш того, ця сфера досі зазнає достатньо відчутних трансформаційних змін, що пов'язані зі створенням нових інституцій, а також закономірним перерозподілом повноважень між ними та тими органами, що там існували раніше. В підтвердження сказаного, згадаємо, що такий важливий орган в галузі формування та реалізації української інформаційної політики, як Міністерство цифрової трансформації, є дуже молодою інституцією, яка була створена лише 09.09.2019 року, шляхом перетворення агентства з питань електронного урядування, та досі перебуває в стадії свого становлення. Варто також згадати про таку важливу ініціативу вказаного Міністерства, як створення Державного підприємства «Дія», що зареєстровано лише 09.12.2019 року та покликано в майбутньому стати провідною державною ІТ-компанією України, одним з напрямів діяльності якої має стати надання електронних послуг (в тому числі адміністративних та інших публічних) з отриманням і використанням у разі потреби інформації з національних електронних інформаційних ресурсів, необхідної для надання таких послуг [5].

Підсумовуючи огляд інституційної сфери державної інформаційної політики України, зазначимо, що вказана сфера є, мабуть, однією з найбільш перспективних та найменш усталених в українському політикумі, та, безперечно, буде і в подальшому зазнавати вагомих реформувань та змін. Вважаємо, що це робить тематику нашого дослідження надзвичайно перспективною для подальших наукових розвідок та важливою з теоретичної та практичної точок зору.

Список використаних джерел:

1. Іванченко Ю. М. Сутність, головні напрями та способи державної інформаційної політики в Україні. URL: <http://academy.gov.ua/ej/ej2/txts/philo/05ijmiru.pdf>
2. Кормич Б. А. Інформаційне право: підручник. Харків: Бурун і К, 2011. 333 с. URL: http://dspace.onua.edu.ua/bitstream/handle/11300/7911/Kormych_Inf_pr.pdf?sequence=1
3. Мохова Ю.Л., Луцька А.І. Сутність та головні напрямки державної інформаційної політики України. *Електронний журнал «Державне управління: удосконалення та розвиток»*. 2018. № 12. URL: http://www.dy.nayka.com.ua/pdf/12_2018/27.pdf
4. Про інформацію : Закон України від 02.10.1992 № 2657-ХІІ. Дата оновлення: 21.12.2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12>
5. Як діятиме Дія: в Україні запрацює веб-портал е-послуг. *Портал Юрліга*. URL: https://jurliga.ligazakon.net/ua/news/192206_yak-dyatime-dya-v-ukran-zapratsyu-veb-portal-e-poslug

Кочерга О.П.

студент,

*Київський національний університет
імені Тараса Шевченка*

ПРИЙНЯТТЯ ПОЛІТИЧНО-ДОЦІЛЬНИХ РІШЕНЬ У СФЕРІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ З УРАХУВАННЯМ ОБ'ЄКТИВНИХ ОБСТАВИН

Поняття «прийняття рішення» слід розуміти як заздалегідь продуманий намір здійснити певні дії, які мають бути вчинені (здійснені реалізовані) певним способом з урахуванням об'єктивних обставин. Варто розуміти, що у політиці всю увагу зосереджено на прийнятті управлінських, вольових політичних рішень, на відміну від рішень, які приймаються у бізнесовому або побутовому середовищі.

Політологічний словник «Генеза» трактує визначення політичного рішення: «Політичне рішення – політична дія інформованого суб'єкта влади для реалізації певної мети, що передбачає оптимізацію зовнішніх і внутрішніх умов функціонування даного суб'єкта і визначення перспектив його подальшого розвитку» [1, с. 303]. Врахувавши